

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum V. Decretalium, Per Quadraginta, Et Unum Titulos Distributum,
In quo agitur De Judicio criminali, exponendo primùm actiones in eo
judicio instituendas, & suscipiendas, ...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1709

Articulus X. An, & qualiter acquisita per Simoniam restituenda sint?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73064](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73064)

ex tali provisione acquirendum; vel relate ad alia prius legitime acquisita; unde licet recte dicatur, quod comprehendat beneficium ex tali provisione acquirendum; sed tamen est, de prius legitime acquisitis. Nam, cum ea lex prohibens, & annullans, *pœnalis sit*, rectius strictè sumitur, & exponitur solum *de futuris*, & post condemnationem. Ita Suarez l. 4. c. 58. n. 6.

555 Dices in c. *Inquisitionis*, de accusationibus, dicitur, quod simoniacè *obtinens beneficium, impeditur sit ab illius retentione, etiam post peractam penitentiam*. R. quod, licet Barbosa in cit. c. n. 5. doceat, in nullo occulto crimine, præterquam in homicidio, executionem impediri, etiam post peractam penitentiam; rectè tamen textus exponatur *de retentione beneficii*, post sententiam *condemnatoriam*. Tunc enim executionem habere poterit, etiam quoad retentionem. Ex hoc colliges: Fructus, ante Simoniam perceptos ex beneficiis, non esse ipso jure restituendos; quamvis commissà deinde Simonia per sententiam illis privari possit Reus. Ratio primè est, quia, qui habet jure beneficium, etiam habet jure fructus; sed ante commissam Simoniam ponitur habere beneficium jure: Ergo. Ratio secundi est, quia tali Reo imponi potest pœna pecuniaria pro delicto. Colliges 2. per Simoniam confirmationem non irritari ipso jure electionem prius legitime factam, licet per electionem Simoniam ipso jure irrita sit confirmatio, & omnes actus subsequentes. Nam valor confirmationis, & actuum subsequentium supponit valorem electionis; illa enim ante hanc subsistere non potest, electio autem non supponit confirmationem.

§. 7.

De pœnis Simoniam confidentialis.

556 DE hac Simonia egimus à n. 512. Olim Simoniam confidentialem, nullà pœnà punitam, imò potius à Principibus Ecclesiasticis in omni genere personarum toleratam esse, notat Pyrrhus Corradus in praxi dispens. Apost. l. 5. c. 8. n. 2. Quia tamen periculosior, & cum plerumque occultè fiat, frequentior est, varias, & severiores pœnas statuerunt summi Pontifices. Pius IV. & V. ille in Bulla incip. *ad Romanum Pontificem*; iste in constit. *Intolerabilis*; de illis in præsens qua-

stio est. Prima, est excommunicatio lata sententiæ, reservata Papæ, & afficiens tam dantes, quàm accipientes 2. interdictum contra Episcopos, & Collatores 3. nullitas Resignationis, & Collationis. 4. Inhabilitas ad idem, & alia beneficia obrinenda. 5. Sedi Apostolicæ reservatio beneficii, in quo Simonia confidentiæ est commissà 6. fructuum malè perceptorum applicatio Camera Apostolicæ. 7. Privatio omnium beneficiorum, & pensionum prius obtentorum cum inhabilitate ad alia.

Circa dictas pœnas not. 1. eas incurri ipso facto excepta privatione beneficiorum, prius legitime obtentorum (quæ requirit sententiam saltem declaratoriam criminis) ac inhabilitate ad reliqua omnia beneficia. Nam & hæc, ut notat Lessius cit. l. 2. c. 35. d. 26. n. 147. ex usu jam recepto prærequirit criminis declarationem. Not. 2. has pœnas esse statutas in Simoniam confidentiæ, licet nec dum utrinque completam, atque adeo licet beneficium in confidentiam datum, ab eo, cui sic datum est, non sit renuntiatum ingresso, accessuro, vel regressuro, modo datum sit eà conditione, ut dimittenti, vel alteri resignetur, ac eà intentione recipiatur. Sic enim decretum esse in cit. Constitut. Pii IV. & V. tradit Suarez, & Lessius cit. de aliis Mediatoribus, & intervenientibus nihil in his Bullis constitutum est. Unde in hos cadunt solæ pœnæ Extravag. 2. de Simonia, de qua locuti sumus supra, quæ probabilius requirunt Simoniam realem. Not. 3. quod dictæ constitutiones, in quantum sunt pœnales, accipiendæ sint de Simonia confidentiæ commissà *in solis beneficiis Ecclesiasticis*. Quare hæc Simonia, licet procedat in illis cujuscunque Ordinis sint, sive simplicia, sive curata, majora, vel minora, secularia, vel regularia (ut notat Layman. l. 4. n. 10. c. ult. §. 8. n. 74. & alii) locum tamen non habet in pensionibus, & aliis actibus spiritualibus, licet illicita quædam fiducia, seu pactum interveniat. Plura videri possunt supra in dictis à n. 512.

ARTICULUS X.

An, & qualiter acquisita per Simoniam restituenda sint?

PRædictis pœnis annumeratur restitutio pretii simoniacè, seu pro re spirituali accepti

accepti, quia sine causa, seu titulo habili ad transferendum dominium, est penes eum, qui recepit utpote acceptum *pro re inestimabili*. Et quamvis aliàs de jure civili, in contractu turpi, (quando tam dans, quàm accipiens, turpiter egit, melior dicatur conditio possidentis, L. 2. c. de condict. ob turpem causam) in contractu tamen Simoniaco per sententiam Judicis imperari potest, ut pretium (quod de jure naturali sufficeret, restitui danti, à quo injustè, & sine titulo acceptum est) Ecclesiæ, vel pauperibus, vel aliis locis piis restituatur per. c. *Audivimus*, 41. h. t. ibi: *quòd, si quis transgressor extiterit, exacta duplicata restituat in utilitatem locorum, in quorum fuerint soluta dispendium, fideliter convertenda*. His positis:

559 Questio 1. est, an spirituale, Simoniacè acceptum, debeat restitui? Ante resolut. notandum, quæ Simoniacè accipiuntur, alia esse merè temporalia, alia spiritualia. De his censet Castropalaus. p. 3. tr. 17. D. 3. p. 26. n. 1. nullum spirituale, nisi beneficium, Simoniacè acceptum, restitutioni obnoxium esse, vel jure divino, vel jure Ecclesiastico. Quod de jure naturali, & divino verum judico, si non intervenit injustitia. Nam obligatio *restitutionis propriè dictæ* fundatur unice in eo, quòd quis, vel accipiendo, vel retinendo rem aliquam, lædat jus strictum alterius; certum autem est, quòd quis aliunde capax (extra materiam *beneficii Ecclesiastici*) non lædat jus strictum alterius recipiendo Simoniacè, v. g. confirmationem, electionem, absolutionem aut alia spiritualia, valide à dante conferibilia; Simonia enim non opponitur justitiæ strictæ, sed Religioni. Ex hoc infert Castropalaus, eum, qui, pecuniã datã recipit sacramenta; consecrationem altaris, vel admissionem ad statum religiosum per professionem Simoniacam, nihil de recepto Spirituali teneri restituere; quia in his, dando pecuniam pro illorum acquisitione, non peccatur contra *justitiam*, sed tantùm *Religionem* indebitè tractando res Ecclesiasticas. Et hoc verum judico etiam de jure Ecclesiastico; cum ejusmodi spiritualia reverã nec reddi possint, uti semel validè recepta sunt; nec extet ullus textus, præcipiens altare, vel Ecclesiã Simoniacè consecratam, esse execrandam. Infert 2. eum qui pecuniã *Simoniacè*, sed non *injustè* comparavit reli-

quias Sanctorum, grana benedicta, jus Patronatûs, jus eligendi Confessarium, ex *justitia* non teneri ea dimistere, quia nec in horum comparatione, vel acquisitione peccatum est contra *justitiam*, sed Religionem.

Verùm in hoc casu videtur dicendum 560 redditionem accepti esse debitam alio titulo, qui forte resolvi possit in illum. Etsi enim directè non peccaverit contra justitiam Simoniacè acquirendo; consequenter directè non contraxerit obligationem *restituendi*; quia tamen sine causa, & titulo habet; & nec dominium, vel jus illius rei (secundum quod explicat spiritualitatem, cujus intuitu ea acquisitio Simoniaca est) acquirere potuit, *retinere non suum*, quod consequenter est contra justitiam. Accedit, quod Simoniacè vendens, & emens jus Patronatûs, illud in penam amittere, eoque privari debeat per c. *Quis Clerici*, 6. de jure Patronatûs; & Ecclesiã, vel beneficium fiat liberæ collationis, sic Jo. Andreas ibid. n. 5. & Barbof. n. 5. Pirhing autem de jure Patronatûs n. 185. docet, quòd sicut ante sententiam Judicis, pretium Simoniacè acceptum non est sub obligatione *restitutionis*; ita nec spirituale (v. g. *jus Patronatûs*) quod Simoniacè, sed non injustè acceptum est. Rationem dat, quia nec jure divino venditio, & acquisitio est irrita, nec etiam extat ullum jus Ecclesiasticum, quo ea decernatur invalida, licet prohibeatur *modus* acquirendi, tanquam Simoniacus; & cum hic nulla interveniat injustitia, sed solùm turpitudine, nulla etiam potest oriri obligatio *restituendi*; sic ille.

Circa istam doctrinam not. 1. verum esse, 561 nullam esse obligationem *restituendi* propriè loquendo, ubi nulla intercedit injustitia, vel in acceptione rei, vel in ejus retentione, vi cujus alter minus habeat in jure suo, quàm ejus jus exigat; & ille plus, quàm vi juris sui ei comperat, ut fusè ostendimus in tract. Theolog. de jure, & justitia. Not. 2. concedi etiam, quando spirituale sive transiens, sive permanens (extra materiam beneficiorum) Simoniacè, sed non injustè, acquisitum est, nullam jure divino, aut naturali esse obligationem *restituendi*. Nam in dato casu ponitur, non intervenisse injustitia, seu injusta læsio alieni juris; unde nasci non potuit obligatio restituendi propriè dicta.

Not. 3.

562 Not. 3. Quando spirituale, (quod est res permanens) Simoniacè, sed non iniuste acquisitum est (v. g. *jus Patronatus*) videri, non admittendum, quod docet Pirhing supr. relatus; nam, etsi verum sit, cum *jus Patronatus* Simoniacè emitur, & venditur, ab emente vendenti nullam directè injuriam fieri, consequenter, *ex hoc capite* non nasci jure naturali, vel divino in emente obligationem restituendi jus emptum: Quia tamen (ut ipse Pirhing de jure Patronatus, n. 71. ex glossa in c. *de jure*, 16. de jure Patron. V. *irritum*, docet) Simoniaca venditio, & emptio juris Patronatus ipso jure irrita est, rationi, quam assert non potest esse locus.

563 Concedo tamen, alias res permanentes (ut vestes sacras, calices, Sanctorum reliquias &c.) quando earum emptio, & venditio, quantumvis Simoniaca, valida est, & non iniusta, retineri posse, dum contra non facientem injuriam sequatur sententia declaratoria criminis, & impositio eas dimittendi, ut constabit ex n. seqq. Dixi *res alias*. Nam, ut constat ex n. 560. *jus Patronatus* dispositione juris Ecclesiastici, emptori per Judicem auferendum est in poenam delicti.

564 Not. 4. Notabile discrimen esse inter ementem, & vendentem Simoniacè. *Emens* enim, dato pretio pro re spirituali, venditori nullam facit injuriam dando pretium conventum, & recipiendo spirituale: Quia tamen *vendens* exigit, ac recipit pretium temporale, pro spirituali, ex suppositione, quòd dare voluerit, *ex obligatione dandum gratis*, injuriam infert ementi. Et hinc est, quòd venditor jure naturali, & divino debeat pretium receptum dimittere. Huic tamen satisficeret reddendo emptori, si lege Ecclesiasticà specialiter constitutum non esset in poenam etiam emptori Simoniaco, ut ipse, & pretium, & *jus Patronatus* amittat, de quo l. 3. tit. 38.

565 Not. 5. In spiritualibus, *annexive tabilibus*, & permanentibus, ubi communiter adjunctum est aliquid temporale, antecedenter, consequenter, vel concomitanter, ut dictum est, attendendum esse, quid in eo sit *principale*? Nam Layman apud Pirhing de Simonia n. 186. rectè docet, si spirituale in illis est principale (ut in *reliquiis Sanctorum*) venditionem simoniacam, ratione spiritualitatis, invalidam esse. Nequit enim esse venditio rei invendibilis; Si

autem spirituale solùm sit accessorium, & res temporalis, *principale* (ut sunt *calices, vestes sacre*) venditionem tenere; & talem rem emptam ab emptore quantumvis Simoniaco, licitè retineri, dum restituito pretio per venditorem, rem emptam dimittere cogatur.

Quæstio est 2. An beneficium simoniacè acceptum restitutioni sit obnoxium? *æ.* si loquamur de *restitutione* propriè dictà, beneficium Ecclesiasticum simoniacè, sed non iniuste ab emente acquisitum, non esse obnoxium restitutioni jure naturali, aut divino juxta n. 559. quia tamen, ubi Simonia realis intervenit, nullum jus recipienti acquisitum est, ipsius beneficii, & fructuum retentio illicita erit, & obligatio non tantùm dimittendi beneficium, sed etiam fructus inde perceptos, juxta doctrinam in superioribus §. §. traditam, & dicitur in Extrav. *Cum desestabile*, de Simonia.

Quæstio est 3. An obligatio dimittendi beneficium cum reali Simonia receptum, & fructus nulliter perceptos restituendi, sit juris divini? Pirhing h. t. n. 185. in fine censet, esse quidem obligationem dimittendi beneficium, & restituendi fructus, etiam ante sententiam judicis, sed ex jure tantùm Ecclesiastico; quia beneficii Simoniaca collatio est ipso jure irrita. Circa hanc doctrinam Not. 1. collationem & receptionem Simoniacam beneficii Ecclesiastici esse jure naturali, & divino nullam, quando ea Simonia est juris naturalis, & divini; tunc enim interveniret venditio rei nullo jure vendibilis; secus est, si annulletur jure solùm Ecclesiastico. Not. 2. Probabilius esse, etiam ante sententiam Judicis *condemnatoriam* jure naturali esse restituendos fructus perceptos ex beneficio nulliter acquisito: Nam retinere, quòd nullo justo titulo penes me est, jure naturali, & divino illicitum est; intellige, si sic scienter retineantur. Not. 3. Restituito pretio simoniacè dato, spirituale permanens (quòd restitui, vel dimitti potest) vicissim esse restituendum, seu contractum rescindendum, & spirituale dimittendum; alias reddens pretium cogeretur contractu rescisso damnum pati compensationis sibi debita, sic Lessius l. 2. c. 35. d. 30. n. 168.

Quæstio est 4. An, & qualiter pretium simoniacè acceptum sit obnoxium restitutioni? In hac quæstione dubitatur 1. an,

an, qui simoniace accepit pretium pro dando spirituali, aliquo v.g. beneficio, vel alio quocunque, teneatur illud reddere, etiamsi ipse non dum dederit spirituale? Affirmativa communis est. Cum enim illa acceptio sit illicita, *utpote simoniaca, & cum injuria dantis pretium*, ut diximus n. 564. Spectato jure naturali reddendum danti, cum ipse læsus sit, ut ostendimus loco cit. Neque quoad hunc casum extat ullum jus, cujus dispositione privandus esset dans, pretio dato, sic, ut alteri, & non eamenti, seu ei, qui pretium solvit, reddendum foret; nisi forsan in casu empti simoniacè juris patronatus, quoad primam partem, de quo lib. 3. vel Ecclesiæ læsæ per tale crimen, ut mox dicemus; ita Suarez l. 4. c. 59. n. 2. Lessius l. 2. c. 35. d. 31. n. 170. Censet tamen Covar. ad reg. peccatum p. 2. §. 2. n. 7. illud non posse repeti à dante propter turpitudinem admittam.

569 Dubitatur 2. An, si quis simoniacè alicui dedit beneficium, vel aliud præsentavit, elegit, confirmavit &c. accepto pretio, teneatur illud restituere ante Judicis sententiam? R. affirmativam quoad primam partem, esse decisam jure Ecclesiastico in c. *De hac*, 11. de Simonia, ibi: *Regem autem, & principes ejus debes inducere, ut si qua receperint à prefato Episcopo, ut ejus electioni præstarent assensum, Ecclesia Exoniensi sine diminutione restituant; cum ea sine gravi sua salutis periculo rescindere non possint. Dixi, quoad primam partem.* Nam ex textu hujus Canonis non deducitur, præcipi restitutionem ante Judicis sententiam, saltem *declaratoriam criminis*. V. dicenda à n. 574.

570 Quæstio est 5. An pretium simoniacè acceptum, extra *materiam beneficiorum*, v.g. propter admissionem ad Religionem &c. sit restituendum? Respondet Castropalaus cit. p. 26. n. 6. pretium receptum pro qualibet alia Simonia (nimirum extra materiam beneficiorum) jure Ecclesiastico non esse restituendum ante Judicis sententiam. Nam in Extravag. *sanè*, de Simon. pretium pro ingressu Religionis acceptum simoniacè, permittitur retineri, modò non in privatum usum Abbatis, vel Abbatissæ; sed communem totius Conventus convertatur.

571 Dices 1. simoniacè recipiens pretium, pro admissione ad Religionem v.g. danti

pretium facit injuriam, & talis receptio continet injustitiam; hæc autem jure naturæ petit restitutionem; ergo non est expectanda Judicis sententia. Ma. patet ex n. 564. Min. etiam constat. Nam fur rem furtivam, non expectatâ judicis sententiâ, tenetur restituere. R. esse verum, nisi jus positivum aliud statuat in pœnam turpitudinis commissæ, etiam à dante simoniacè pretium.

Dices 2. in c. *Veniens*, 19. de Simon. 572 compellitur Abbas restituere pretium simoniacè acceptum pro simoniaca receptione ad Monasterium. R. cum distinctione, compellitur pretium restituere, *quando receptus cogitur, eo monasterio deserto, transire ad aliud*. C. sic enim justum est, ut datam pecuniam secum deferat in alimenta, idque non in gratiam ejus, sed Monasterii, ad quod transfertur: *Si non cogitur, eo monasterio deserto, transire ad aliud*. N. in cit. c. id mandari. Nam simoniacè professus (cum talis professio nihilominus valeat ex n. 423.) non tenetur suum Monasterium deserere, & ad aliud transire *ante judicis sententiam*, ut docet Suarez cit. l. 4. c. 60. n. 11. ergo nec Abbas receptum simoniacè pretium restituere. Sic Barbosa in cit. c. *Veniens*, n. 4. in fine.

Dices 3. in c. *Audivimus*, 41. de Si- 573 monia dicitur, quòd Episcopi nihil exigere debeant, ut permittant in Ecclesiis sibi subjectis Clericos institui, Monachos profiteri, vel mortuos sepeliri, *alioquin exacta in duplum esse restituenda in utilitatem locorum (in quorum fuerint soluta dispendium) convertenda*. R. totum hoc verum esse; si ad hoc compellatur accipiens per sententiam, saltem declaratoriam criminis; sed non ante, saltem in foro externo.

Quæstio est 4. cui pretium simoniacè 574 acceptum, sit restituendum? De hoc aliquid insinuavimus n. 568. nempe *spectato jure naturali*, restituendum esse illi, à quo acceptum est; in pœnam tamen simoniacè dantis, dispositione juris Ecclesiastico dandum Ecclesiæ, in qua est beneficium, circa quod Simonia intercessit, ut expresse definitum est in c. *de hoc*, 11. h. t. ibi: *Regem, & principes ejus debes inducere, ut, si qua receperint à prefato Episcopo, ut ejus electioni præberent assensum, Ecclesia Exoniensi sine diminutione restituant.* Dubitatur tamen 1. an hic nomine *Ecclesia*, intelligi etiam possint *pauperes*? Si id fiat cum consensu

sensu Superioris, affirmativam tenet D. Thomas, & alii apud Castropalaum cit. n. 5. & posse fieri pauperibus, de consuetudine recepta, tenent multi relati, à Covarr. in regul. Peccatum, p. 2. §. 3. n. 6. quod etiam ait D. Thomas 2. 2. q. 32. art. 7. dicens: *Pretium simoniacum non esse restituendum danti, sed in elemosynam erogandum.*

575 Dubitatur 2. *An pretium simoniacum restitui possit danti, ante sententiam iudicis, imponentis, in penam dantis, privationem ejus, ac applicationem Ecclesie, vel pauperibus?* Affirmativam probabilem censet Castropalaus cit. n. 5. & apud eum Lessius dub. 31. n. 171. Sorus, Valentia, & alii. Nam ejus dominium, ante poenalem Judicis sententiam, manet penes dantem; cum ejus datio simoniaca in beneficiis sit ipso jure irrita, consequenter non fecerit ejus translationem in recipientem; & quamvis c. *De hoc*, dicat; *dandum Ecclesie*, intelligitur tamen *post sententiam* condemnatoriam; nec extat ullus textus ipso jure privans dantem pretium, hujus dominio.

ARTICULUS XI.

Quae Simonia probatio requiratur, ut quis condemnatur ad penam infligendam?

576 Resp. 1. Crimen illud optimè probari *notorietate facti*, c. *de manifesta*, & duobus seq. 2. q. 1. ubi Stephanus Papa V. Leoni Episcopo Theonensi rescribit, *de manifesta, & nota pluribus causa non esse quarendos testes.* Et ideo S. Augustinus Serm. 16. De Verbis Domini, relatus, in c. *si peccaverit*, 2. q. 1. rectè ait, *peccatum, quod tantum iudici notum est, ab eo condemnari non posse.*

577 Resp. 2. Rectè etiam probari *evidentia facti*; ut cum quis in crimine deprehenditur, ut dicitur in c. *si quis Diaconus*, 29. dist. 50. ibi: *Si quis Diaconus post acceptam benedictionem Leviticam cum Uxore sua incontinens invenitur, ab officio suo deiciatur.* Et c. *si quis Clericus* 10. dist. 81. ibi: *Si quis Clericus adulterasse, aut confessus fuerit, aut convictus, depositus ab Officio, communionem concessa, in Monasterium toto vita sua tempore detrudatur.*

578 Resp. 3. Rectè probari *confessione propria ipsius Rei*, ut constat ex c. *si quis Clericus*, in preced. num. & c. *Presbyter*, 15. q. 5. Tom. V.

ibi; *Nisi sua sponte scelus ipse confiteatur; & c. de hoc*, de Simon. ibi: *Nec tamen inde convicti, vel confessi fuerint*; ubi notat Parisius l. 14. de Resignat. q. 8. & 9. cum seq. resolutionem procedere etiam *de confessione facta in judicio criminali.*

Resp. 4. Rectè probari per instru- 579 mentum, in quo adest promissio, vel pactum de dando temporali pro spirituali, vel è contra, de quo V. dicta l. 2. rit. 22. de fide instrumentorum. Volunt aliqui etiam sufficere famam; sed de hoc V. dicta à n. 65. Idem dicendum videtur de corresponsivitate, hoc est, quando unus actus fit per alium; ut si quis mihi renuntiet beneficium suum; & ego in continenti, hoc est, eodem die, coram eodem Notario, & testibus, consentio in pensionem, vel aliam renuntiationem in ejus favorem, ut videtur colligi ex c. *Emendari* (quod est 104.) 1. q. 1.

Dices in cit. c. de hoc expresse dicitur, 580 eos, qui pro suffragio in electione dando acceperunt beneficii promissionem ab eo, qui eligi cupiebat, esse perpetuò deponendos, si in jure confessi, vel legitime convicti fuerint; non tamen, *licet manifestum sit, si nec confessi, nec convicti fuerint*; ergò non sufficit quælibet probatio ex prædictis & ibi *manifestum* accipi pro *famoso*, seu noto ex mala fama; quæ utique ad depositionem, seu condemnationem criminalem, ut Reus deponatur, non sufficit, ex n. 108. secus si sumatur *pro notorio*, etiam probata notorietate.

Si autem quæras, an conjecturis, & 581 præsumptionibus sufficienter probetur crimen Simonie? De hoc in genere locuti sumus à n. 147. Certum autem est Simonie vitium inter graviora numerari; cum comparetur *homicidio, hæresi, ac idololatria*. Et quamvis in his probatio rectè fiat per indicia, conjecturas, & præsumptiones; non sufficiunt tamen *qualibet indicia, & conjectura*, sed requiruntur *evidentes*, & Reum de crimine *convincentes* juxta glossam in c. *Insinuatum*, de Simonia; ac *plene probata*, ut docent omnes teste Alexand. de Nevo consil. 64. n. 2. Jul. Claro §. *Simoniam*, in fine; & §. ult. q. 20. Parisio cit. q. 8. à n. 14.

Si quæras 2. qui accusate, & accusari 582 possint super crimine Simonie? R. quòd in hoc crimine *quilibet Catholicus* sit legitimus accusator; per c. *si Dominus*, 3. hoc cit.